

РЕШЕНИЕ

№ 2795

гр. София, 25.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 56 състав,
в публично заседание на 31.01.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Ситнилска

при участието на секретаря Макрина Христова, като разгледа дело номер **2107** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 68, ал. 1 от Закона за защита от дискриминация (ЗЗДискр.) във връзка с чл. 145 и сл. от Административно процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалбата на Л. А. А. чрез пълномощник адв. Ч. против решение № 33/23.01.2023 г., постановено по преписка № 411/2021 г. на Комисията за защита от дискриминация, Петчленен състав.

С определение № 2647/24.03.3023 г., постановено по адм. дело № 2828/2023 г. е прекратено производството по делото и към адм.д. № 2107/2023 г. е присъединена за съвместно разглеждане и постановяване на общо решение жалбата на Е. А. Ш.-Ц. чрез пълномощник адв. Ч. и СНЦ „Конфедерация за защита от дискриминация“, [ЕИК], представлявано от председателя на Управителния съвет адв. Ч. против решение № 33/23.01.2023 г., постановено по преписка № 411/2021 г. на Комисията за защита от дискриминация, Петчленен състав. С разпореждане от 24.03.2023 г. Е. А. Ш.-Ц. чрез пълномощник адв. Ч. и СНЦ „Конфедерация за защита от дискриминация“, [ЕИК], представлявано от председателя на управителния съвет адв. Ч. са конституирани като жалбоподатели.

В жалбите са изложени съображения за незаконосъобразност на оспореното решение, поради немотивираност, съществено нарушение на процесуалните правила и противоречие с материалния закон - отменителни основания по чл. 146, т. 2 - 4 от АПК. Посочва се, че мотивите на акта по съществото си представляват преглед на ноторно известни факти, значителна част от които стоят извън процесния период или

цитати на чужди/външно привнесени мотиви, които обаче не могат да заместят липсата на собствени за административния орган мотиви по правния спор. Липсва посочване на наведените от инициаторите на административното производство оплаквания, респ. липсва установяване на относимите факти и обстоятелства спрямо тях, което от своя страна е довело до изрязване на субективното мнение на състава, но не и до формиране на изводи основани на прилагане на материалния закон. Като съществено нарушение на процесуалните правила се сочи допуснатото от Комисията нарушение на принципа на служебното начало, изразяващо се в това, че не са събрани никакви доказателства, освен представените от инициаторите на административното производство, което от своя страна е довело до неизясняване в цялост на всички аспекти на спора, вкл. ако е необходимо и посредством привличане на външни експерти. Претендира се отмяна на оспореното решение и постановяване на решение по съществото на правния спор, както и присъждане на разноски.

В съдебно заседание жалбите се поддържат от адв. Ч. и лично от оспорващите Л. А. А. и Е. А. Ш.- Ц..

Ответникът-Комисията за защита от дискриминация, чрез процесуалния си представител, изразява становище за неоснователност на жалбите. Изтъква, че Комисията е осигурила всестранно разкриване на обстоятелствата в образуваното пред нея производство и е оценила всички представени по преписката доказателства. Съображения за законосъобразност на оспореното решение са изложени и в депозираните по делото писмени бележки. Моли за отхвърляне на жалбите и присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Заинтересованата страна - Министерският съвет на Република България в депозирано по делото писмено становище, излага доводи за неоснователност на жалбите. Намира за правилен изводът на КЗДискр., че съгласно чл. 3, ал. 1 от Закона за здравето, държавната политика по здравеопазване се ръководи и осъществява от Министерския съвет, но при възникнали пандемии, каквато е и тази в резултат на SARS-CoV-2, правомощието на Министерския съвет по чл. 63, ал. 1 от ЗЗ е единствено свързано с решение да обяви извънредна епидемична обстановка за определен период от време по предложение на Министъра на здравеопазването, въз основа на извършена от Главния държавен здравен инспектор оценка на съществуващия епидемичен риск. В тази връзка посочва, че всички епидемични здравни мерки при обявена епидемична обстановка за територията на страната или за отделна област, се въвеждат със заповед на Министъра на здравеопазването по предложение на Главния държавен здравен инспектор, вкл. забрана за влизане на територията на страната на граждани на други държави, както и временно ограничаване предвижването на територията на страната, временно спиране или ограничаване на експлоатацията или режима на работа на обекти с обществено предназначение и/или други обекти или услуги, предоставяни на гражданите (чл. 63, ал. 4-6 от ЗЗ). Доводи за правилност са изложени и по отношение мотивите в оспорения акт за възможността за ограничаване на отделни права на гражданите във връзка с въведени мерки целящи предотвратяване разпространението на SARS-CoV-2 и опазване на живота и здравето на гражданите. Позовава се на решение № 10/2020 г. по к.д. №7/2020 г. на Конституционния съд. Претендира отхвърляне на жалбите и присъждане на разноски за юрисконсултско възнаграждение. Заинтересованата страна - Министърът на здравеопазването чрез процесуалния си представител изразява становище за неоснователност на жалбите и моли за тяхното отхвърляне. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Настоящият съдебен състав, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл. 235, ал. 2 от ГПК във връзка с чл. 144 от АПК приетите по делото писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Административното производство е образувано по инициативен документ вх. № 44-01-114/27.10.2021 г., депозиран от Е. А. Ш. - Ц. и СНЦ „Конфедерация за защита от дискриминация“ в качеството им на сигналподатели и проф. Л. А. А. в качеството му на жалбоподател. В него са изложени оплаквания за осъществена дискриминация и „тормоз“ по смисъла на § 1, т. 1 от ДР на ЗЗДискр. по защитени признаци „лично положение“ и „увреждане“ спрямо неопределена обществена група български граждани от страна на Министерския съвет и Министъра на здравеопазването, обективизирано в издадена заповед №РД-01-856/19.10.2021 г. на Министъра на здравеопазването. Дискриминационното отношение е описано като съвкупност от действия - визираната заповед на Министъра на здравеопазването и бездействие на Министъра на здравеопазването и Министерския съвет да изпълнят задълженията, вменени им в чл. 2 от Закона за здравето във връзка с чл. 51, ал. 3 от Конституцията на Република България, с които на уязвими групи от българските граждани, вместо да се оказва особената държавна грижа, съобразена с индивидуалните им характеристики и потребности, същите са поставени в още по-неблагоприятно и застрашаващо правата и живота им положение. Посочено е, че с действията и бездействието си Министърът на здравеопазването, особено в издадената от него заповед №РД-01-856/19.10.2021 г., не само че не е създал разумни предпоставки за разпространението на заразата на вируса SARS-CoV-2 в България, както и за адекватно опазване на здравето на населението, но е проявил и продължава да поддържа необусловено от никакъв разум на законова или обективно обусловена цел дискриминационно отношение спрямо лицата, преболели безсимптомно и с надлежно установено наличие на антитела срещу същия вирус, както и спрямо лица с увреждания и лица, за които по медицински съображения и препоръки, е съмнителна безопасността за здравето и живота им при евентуално ваксиниране срещу вируса. Това поведение на Министъра на здравеопазването е квалифицирано като нарушение на чл. 10 и чл. 11 във връзка с чл. 4, ал. 3 от ЗЗДискр., като по отношение на тези лица неоснователно е създадена враждебна, застрашаваща и принизяваща среда, а обективизираните в процесната заповед разпоредби не са в съответствие и с целта на същия специален закон, заявена в чл. 2. Изтъква се наличието на необосновано неравенство в третирането на неваксинираните преболели от SARS-CoV-2 лица спрямо ваксинираните по признака „лично положение“. Изтъкнато е, че по този начин гражданите се превръщат на практика в напълно зависими от ваксините срещу SARS-CoV-2. Наличието на осъществен „тормоз“ по смисъла на § 1, т. 1 от ДР на ЗЗДискр. по признаците „лично положение“ и „увреждане“ спрямо неваксинираните преболели от SARS-CoV-2 безсимптомно или не регистрираните в РЗИ и лицата с увреждания, както и лицата, които по медицински предписания и съображение са непоказани за ваксиниране с разрешените ваксини се изразява в поставянето им в игнориращо човешкото достойнство, в съчетание с поставянето им във враждебна, финансово принизяваща неравнопоставена среда (поради принудата да се заплащат изискуемите PCR и антигенни тестове от непритежаващите сертификати), а и в застрашаваща среда за упражняването от неваксинираните лица право на труд, както и признатото им по силата на ДФЕС „свободно движение на хора“. Налице е и неоснователно поставяне на тези лица в обусловена от предприетата мярка социална изолация, което уврежда

не само останалите им права и свободи, но води и до сериозни психически и физически увреждания на здравето им. В раздел II на инициращия документ са формулирани като предмет следните конкретни действия и бездействия на правно задължените субекти:

1. Липсата на предвидимост на мерките за справяне с пандемията от SARS-CoV-2, обусловена от бездействието на националните власти, отговорни за осъществяване на здравната политика у нас, да подготвят населението за предстоящи събития от здравен и протиепидемичен характер;

2. Липсата на адекватна, навременна и точна информация за състоянието на националното здравеопазване - липсата на подготвени инфекционисти, вирусолози, имунолози и микробиолози, от една страна и на достатъчно медицински персонал за поемане на здравно нуждаещите се лица в екстремни случаи на епидемии или пандемии, какъвто е конкретния случай;

3. Липса на адекватна, коректна и навременна информация от страна на отговорните за здравеопазването ни власти към населението относно: а) съставът на ваксините, които са внесени за употреба срещу SARS-CoV-2 в България; б) показания и противопоказания на елементите от състава на ваксините за лица, страдащи от алергии, тромбози, тромбозфлебита и други заболявания от съдов характер или свързани с кръвосъсирването, болести на сърцето, автоимунни заболявания, метаболитни заболявания, онкологични заболявания, редки болести и др.; в) създават ли се с ваксините антитела, коя ваксина колко антитела създава и какво е тяхното влияние/значение за здравето на реципиента; г) времетраенето/издръжливостта на създаваните със съответната ваксина антитела и от заболяване от кой вариант на коронавируса предпазват; д) налага ли се и защо поставянето на следващи ваксинационни дози, след като в началото бяхме убеждавани, че еднократната или двукратната ваксина е достатъчна, за да се създаде нужната защита; е) предпазен ли е срещу заболяване от SARS-CoV-2 реципиента чрез поставената му ваксина и до кога е предпазен; ж) какви са предимствата на ваксината и създадените чрез апликирането ѝ имунитет/антитела пред имунитета /антителата създадени в човешкия организъм в резултат на преболедуване от SARS-CoV-2; з) какво количество антитела се създават в човешкия организъм вследствие преболедуване от SARS-CoV-2 и какъв е периодът на издръжливост на създадения по този начин имунитет; и) поставянето на ваксина гарантира ли предпазване от зараза с вируса на SARS-CoV-2 или от боледуване в резултат на заразяването, а ако е така - ваксинираният носител на заразата, ако е носител на зеления сертификат, по какъв начин е по-различен за околните от неваксинирания

4. Липса на инициатива за провеждане на изискуемите клинични наблюдения и изследвания върху начина на действие на вируса SARS-CoV-2 върху човешкия организъм чрез по-задълбочени и всеобхватни изследвания, като например измерване на Т-клетъчния имунитет на населението или поне на значението на Т-клетъчния имунитет за тяхното здраве, включително и с оглед генома на нацията ни;

5. Заповед №РД-01-856/19.10.2021 г. на Министъра на здравеопазването, с чл. 31 на която е разпоредено следното: “Въведените протиепидемични мерки по т.2, т. 4, т. 5, т. 6, т. 15, т. 17, т. 19, т. 20, т. 21, т. 25 и т. 26 може да не се прилагат при следните условия: а) 100% от персонала в съответния обект/лицата заети в предприятието са ваксинирани или преболедували COVID-19 или разполагат с отрицателен резултат от проведено преди влизане в обекта/мероприятието изследване, удостоверено с валидни

документи за ваксинация, преболедуване или изследване по смисъла на заповед № РД-01-733/27.08.2021 г. на Министъра на здравеопазването и б) ръководителят на обекта/организаторът на мероприятиято е взел решение и е създал необходимата организация за допускане в обекта съответно на мероприятиято само на лица които аа) са ваксинирани или преболедували COVID-19, удостоверено с валидни документи за ваксинация или за преболедуване по смисъл на заповед №РД-01-733/27.08.2021 г. на Министъра на здравеопазването или бб) представят отрицателен резултат от проведено до 72 часа преди влизане в обекта/мероприятието изследване по метода на полимеразно верижна реакция за COVID-19 или бърз антигенен тест (до 48 часа пред влизане в обекта/мероприятието), удостоверено чрез валиден документ съгласно заповед № РД-01-733/27.08.2021 г. на Министъра на здравеопазването. В инициативния документ е обосновано искане за привличане на външни експерти, с професионална насоченост и опит, съответстващ на повдигнатия спор, т.е. със специалност „имунология“ или „вирусология“ или „биохимия“, които да отговорят на конкретно формулирани въпроси. Като такива експерти с доказан пряк опит в имунологията са посочени проф. А. Ч. и академик В. И. М..

По така депозирания инициативен документ вх. № 44-01-114/27.10.2021 г., с разпореждане № 12621/29.10.2021 г. на председателя на КЗДискр. е образувана преписка № 411/2021 г., като преписката е разпределена на Петчленен състав, който на свое заседание е определил председател на състава и докладчик по преписката.

С писмо изх. № 90-05-26/25.02.2022 г. КЗДискр. е уведомила Министъра на здравеопазването за образуваното административно производство и на основание чл. 56, ал. 1, т.1 и т.2 от ЗЗДискр. е изисквала писмено становище, като е дала възможност за представяне на доказателства.

С писмо изх. № 80-00-29/25.02.2022 г. КЗДискр. е уведомила Министерския съвет за образуваното административно производство и на основание чл. 56, ал. 1, т.1 и т.2 от ЗЗДискр. е изисквала писмено становище, като е дала възможност за представяне на доказателства.

В становището си от 07.03.2022 г. процесуалния представител на Министерския съвет е посочил, че съгласно изричната разпоредба на чл. 63 от ЗЗ специалната компетентност по въвеждане на протиепидемични мерки е на Министъра на здравеопазването. Министерският съвет разполага единствено с правомощието да обяви извънредна епидемична обстановка за определен период от време по предложение на Министъра на здравеопазването въз основа на извършена от Главния държавен здравен инспектор оценка на съществуващия епидемичен риск. Посочено е, че оплакванията в частта относно заления сертификат са предмет на образувано конституционно дело № 2 от 2022 г., поради което на основание чл. 52, ал. 2 от ЗЗДискр. производството пред КЗДискр. в тази му част следва да бъде прекратено.

В становището си от 15.03.2022 г. заместник-министърът на здравеопазването е посочил, че към момента на издаване на заповед № РД-01-856/19.10.2021 г. е в сила Национален оперативен план за справяне с пандемията от SARS-CoV-2, в част 4 подобряване на шансовете, т. 4.2 оценка на епидемичната обстановка и планиране на протиепидемичните мерки от който е посочено, че на базата на регистрираната заболяемост, в съчетание с посочените други критерии

се определят и противоепидемични мерки, съответстващи по своя характер и обем на конкретната епидемична ситуация. По отношение на изискването за представяне на т.нар „зелен сертификат“ е отбелязано, че със заповед № РД-01-915/09.11.2021 г. на Министъра на здравеопазването е въведена възможност за лицата, които не са потвърдени случаи на COVID-19 чрез PCR изследване или бърз антигенен тест, но при които има наличие на антитела срещу SARS-CoV-2, доказано чрез лабораторен тест за количествено изследване Anti SARS-CoV IgG със стойности повече от 150 BAU/ml, да представят удостоверение за наличие на антитела, което представлява валиден документа за изследване. Удостоверението е валидно 90 дена от датата на лабораторния тест и се издава за изследвания, направени след 11.11.2021 г. Обърнато е внимание, че изискването за представяне на т.нар. зелен сертификат съгласно заповедта на министъра се прилага само по отношение на изчерпателно изброени обекти, мероприятие и дейности, които са свързани със завишен риск от разпространение на COVID-19. Изложени са доводи и относно въпросите свързани с имунизацията, като изрично е посочена, че тя е препоръчителна, както и по отношение на предоставянето на информирано съгласие.

В съответствие с изискванията на чл. 60, ал. 1 от ЗЗДискр. е изготвен доклад-заключение от докладчика по преписка № 411/2021 г., в който е посочено, че при извършеното проучване са изискани становища и информация от Министерския съвет и Министерството на здравеопазването.

На 16.05.2022 г. е проведено заседание на определения Петчленен разширен заседателен състав.

С писмо изх. № 60-00-52/13.06.2022 г. е изискано експертно становище от проф. А. Ч. по формулираните в инициативния документ въпроси. Писмото е изпратено по пощата с препоръчано писмо с обратна разписка. Видно от същата (стр. 183 от делото) същата е получена от лице подписало се като „К.“.

С писмо изх. № 90-05-60/13.06.2022 г. е изискана информация от Министерството на здравеопазването за броя на българските граждани с конкретно изброени здравословни спецификации, както и какви политики са предприети спрямо тях, вкл. и в хода на имунизация.

С писмо изх. № 37-00-42/-8.07.2022 г. от заместник - министъра на здравеопазването е предоставил изисканата информация, като е посочил че статистическата информация в сферата на здравеопазването се събира, обработва и анализира от РЗИ и Националния център по обществено здраве и анализи.

С писмо изх. № 18-00-81 /13.06.2022 г. е изискано експертно становище от acad. В. М. по формулираните в инициативния документ въпроси.

В писмо вх. № 18-00-86/17.06.2022 г. acad. д-р В. М. е посочил, че не е компетентен по повдигнатите въпроси. Препоръчал е КЗДискр. да се обърне към следните специалисти: acad. Б. П., проф. Р. А., проф. Н. Н. и/или други, утвърдени в областта на вирусологията и имунологията учени.

Въз основа на молба от инициаторите на административното производство от Министерството на здравеопазването и от Министерския съвет е изискано предоставяне на информация, дали към момента на издаване на заповед № РД-01-856819.10.2021 г. е министърът на здравеопазването е разполагал с данни за броя на българските граждани с определени здравословни спецификации - с трансплантирани органи, страдащи от автоимунни заболявания, алергии, редки болести, тромбози и т.н. По това искане от страна на Министерството на здравеопазването е предоставена информация, че официалните статистически здравни данни се събират и обработват в сроковете, определени от Националната статистическа информация, те са публични и се оповестяват на интернет - страниците на НСИ и НЦОЗА. Данните за заболяемост и смъртност се предоставят по класове болести, съгласно Международната класификация на болестите.

С писмо вх. № 80-00-91/16.06.2022 г. на процесуалния представител на Министерския съвет по делото е депозирано копие от решение № 518/15.06.2021 г. на Министерския съвет за приемане на Национален оперативен план за справяне с пандемията от SARS-CoV-2, както и решение №896/07.12.202 г. на Министерския съвет за приемане на Национален план за ваксиниране срещу COVID-19 в Република България, ведно с неговите изменения и допълнения.

На 09.11.2022 г. е проведено заседание на КЗДискр., на което искането на жалбоподателят Л. А. за повторно изпращане на искане до проф. Ч. за представяне на експертно становище е оставено без уважение, преписката е счетена за изяснена и е обявена за решаване.

Въз основа на така проведеното административно производство е издадено оспореното решение, с което е:

I/ Установено, че с издадената заповед № РД-01-856/19.10.2021 г. ответната страна министърът на здравеопазването, не е осъществил „тормоз“ по смисъла на §1, т. 1 от ДР на ЗЗДискр. по защитените съгласно чл. 4, ал. 1 от ЗЗДискр. признаци „лично положение“ и „увреждане“ по отношение на жалбоподателя проф. Л. А. А..

II/ Установено, че с действията си ответната страна Министерския съвет

не е осъществил „непряка дискриминация“ по смисъла на чл. 4, ал. 3 от ЗЗДискр. по защитените съгласно чл. 4, ал. 1 от ЗЗДискр. признаци „лично положение“ и „увреждане“ по отношение на жалбоподателя проф. Л. А. А..

III/ Оставен е без уважение инициативен документ вх. № 44-01-114/27.10.2021 г., в частта имащ характера на жалба, подадена от проф. Л. А. А..

IV/ Установено, че с издадената заповед № РД-01-856/19.10.2021 г. ответната страна министърът на здравеопазването, не е осъществил „тормоз“ по смисъла на §1, т. 1 от ДР на ЗЗДискр. по защитените съгласно чл. 4, ал. 1 от ЗЗДискр. признаци „лично положение“ и „увреждане“ по отношение на лицата, посочени в сигнал, подаден от Е. А. Ш.-Ц..

V/ Установено, че с действията си ответната страна Министерския съвет не е осъществил „непряка дискриминация“ по смисъла на чл. 4, ал. 3 от ЗЗДискр. по защитените съгласно чл. 4, ал. 1 от ЗЗДискр. признаци „лично положение“ и „увреждане“ по отношение на лицата, посочени в сигнал, подаден от Е. А. Ш.-Ц..

VI/ Оставен е без уважение инициативен документ вх. № 44-01-114/27.10.2021 г., в частта имащ характера на сигнал, подаден от Е. А. Ш. - Ц..

VII/ Установено, че с издадената заповед № РД-01-856/19.10.2021 г. ответната страна министърът на здравеопазването, не е осъществил „тормоз“ по смисъла на §1, т. 1 от ДР на ЗЗДискр. по защитените съгласно чл. 4, ал. 1 от ЗЗДискр. признаци „лично положение“ и „увреждане“ по отношение на членовете и ръководството на СНЦ „Конфедерация за защита от дискриминация“, представлявано от председателя на УС адв. А. Ч..

VIII/ Установено, че с действията си ответната страна Министерския съвет не е осъществил „непряка дискриминация“ по смисъла на чл. 4, ал. 3 от ЗЗДискр. по защитените съгласно чл. 4, ал. 1 от ЗЗДискр. признаци „лично положение“ и „увреждане“ по отношение на членовете и ръководството на СНЦ „Конфедерация за защита от дискриминация“, представлявано от председателя на УС адв. А. Ч..

VI/ Оставен е без уважение инициативен документ вх. № 44-01-114/27.10.2021 г., в частта имащ характера на сигнал, подаден от СНЦ „Конфедерация за защита от дискриминация“, представлявано от председателя на УС адв. А. Ч..

Решението е мотивирано с обстоятелството, че предприетите от Министерството на здравеопазването мерки за справяне с пандемията

предизвикана от COVID-19 са насочени изцяло към опазване здравето и живота на населението, както и към осигуряване на необходимото лечение. Именно с оглед по-тежкото протичане на COVID-19 с множество усложнение и висок риск от летален изход при хората с хронични заболявания са били въведени множеството противоепидемични мерки, била е създадена организация за осигуряване на условия за бърза диагностика и лечение на нуждаещите се, били осигурени големи количества предпазни средства, специфични лекарствени продукти и ваксини. Мотиви са изложени и относно това, че затягането на въведените мерки е предприемано на база на проследяване на множество показатели, характеризиращи епидемичния процес от COVID-19, а именно: брой регистрирани случаи и засегнати възрастови групи, 14-дневна заболеваемост на територията на страната и по области, хоспитализирани лица с COVID-19, вкл. и в интензивни структури на лечебните заведения за болнична помощ, 14-дневна смъртност и др. Посочено е, че противоепидемичните мерки се основават на научни данни и препоръки на Европейския център за превенция и контрол на заболяванията, центъра за контрол и превенция на заболяванията в А., САЩ и Световната здравна организация. По отношение на заповед № РД-01-856/19.10.2021 г. на Министъра на здравеопазването е прието, че с нея и с последващите я заповеди са въведени редица възможности, целящи да обхванат лицата, които са ваксинирани, тези които са преболедували и тези, които нито са ваксинирани, нито са преболедували.

За изясняване на делото от фактическа страна са изслушани показанията са трима свидетели, както следва: проф. А. И. Ч., доц. А. Х. М. и И. Г. Г.. В показанията си свидетелят проф. А. Ч. (професор по имунология, завеждащ отдел „Имунология“ към Института по микробиология на БАН, президент на Националното дружество по имунология) посочва следното: като участник на разработката на български препарати срещу Ковид 19, никой от изпълнителната власт и специализираните органи не са се обръщали към него за съдействие. Т. е искано няколко пъти от Президентската институция. По отношение на състава на ваксините срещу SARS-CoV-2 посочва, че липсва информация относно пълния им състав, не само в България, но и в света, като това е условие на сключения договор между Европейската агенция по лекарствата и производители на ваксини за доставката им. Упоменати са само т.нар макрокомпоненти, но не и тези, които според производителите са ноу-хау, дори което и представляват абсолютна търговска тайна. По отношение на действието на ваксините срещу SARS-CoV-2 посочва, че

при различните индивиди те създават различно количество антитела, като при някои изобщо не създават антитела. От своя страна, според всички съвременни разбирания на науката антителата нямат никакво отношение към защитата от различните вируси. Те са само индикатор за протичащи процеси в организма. В случай на SARS-CoV-2. те показват, че организмът се е срещал с този патоген. Антителата не са страж при вирусните инфекции и затова не се отчитат. Изрично отбелязва, че познатите ваксини не предпазват от заразяване от нито един от вариантите на КОВИД - 19. Същите не са преминали пълния цикъл на изпитване. При тях е изследван единствено краткотрайния ефект, не е изследван дълготрайния ефект, най - вече по отношение на всички възможни групи и времетраене. В листовките на прилаганите ваксини са включени само базовите рискове при тяхната употреба, но не са посочени специфичните рискове, защото не е извършено времево изследване, поради което и липсва възможност тези рискове да се посочат. В историята на ваксините няма ваксина, която да позволява заразяване и леко протичане на заболяването. Препаратът, който се нарича ваксина, задължително предпазва в огромната си част, без редки индивидуални случаи, най - вече при генетични аномалии, от заболяването срещу което е създаден. Налице е съществена разлика в имунитета при прекарано заболяване от КОВИД -19 и този придобит вследствие на ваксиниране. Имунитетът, който създават преболелите от КОВИД 19 е много по плътен и много по дълготраен, защото организмът се среща с вируса във всичките му компоненти. Действително, рискът при прекарване на заболяването съществува, но от своя страна ваксината не изпълнява функцията си на превенция, зареди която е създадена, тъй като тя не предпазва от заразяване. Списъкът с хора, които са прекарвали тежко заболяването след ваксинация е огромен и няма статистическа разлика между тези групи и хората, които не са били ваксинирани. По отношение на притежателите на т.нар. „зелен сертификат“, получен вследствие на ваксинация, в показанията си свидетелят посочва, че по никакъв начин притежателят на такъв сертификат не е по-безопасен за обществото, от човек който не е ваксиниран. Т-клетъчният имунитет е факторът, който защитава организма от редица вирусни заболявания, включително и КОВИД 19, тъй като чрез него стимулираните т-клетки разпознават заразената клетка и я унищожават напълно. Клетъчната памет е много по-дълготрайни и много по-ефективна. Тези резултати са публикувани в самото начало на пандемията и за това редица фирми са започнали производството на тестове за Т-клетъчен имунитет. Доста фирми в страната, частни структури, са предлагали анализ за наличие на

Т-клетъчен имунитет, който обаче анализ е имал стойност само за съответния пациент и никаква стойност за здравните власти. Свидетелят изтъква, че независимо от неговите опити, не е успял да убеди никой министър да въведе именно този показател за наличието на Т-клетъчен имунитет, като критерии за защита на организма. Дори при устно съгласие и изслушване в Пленарна зала в Народното събрание, министрите са изразявали съгласие с тази констатация, но никой не е предприел мерки за въвеждане на показателите от Т-клетъчния имунитет като критерии за реална защита на един индивид. Много граждани, които нито са ваксинирани и нито са боледували имат изключително високи нива на Т-клетъчен имунитет, който се базира на многократната среща с коронавируси, които са част от човешкия организъм и са много по близки по структура с коронавируса, който причинява заболяването КОВИД 19. Това е причината в световен мащаб, огромна част от населението, между 40 и 60 % да не се разболеят от вируса, без изобщо да е прекарала заболяването или да бъде ваксинирана. Много голяма част от хората не се разболели, въпреки че не са имунизирани. За сметка на това много ваксинирани са се разболели по няколко пъти. По отношение на безопасността на обществото свидетелят изтъква, че по-никакъв начин ваксинираният не е в по-добра позиция от неваксинирания. След като и ваксинираният може да пренесе вируса и да разпространява заболяването, а такива случаи има доказани на практика, т. нар „зелен сертификат“ не е свидетелство за безопасност на неговия притежател. В показанията си свидетелят подробно разяснява и етапите на внедряване и прилагане на една ваксина, който е дълъг процес. Първоначално се тества един нов препарат върху десетки здрави доброволци. Ако всичко е безпроблемно и няма видими странични реакции, токсичност или прочие се преминава върху тест върху стотици здрави доброволци, които също се съблюдават в продължение на доста дълъг период. Ако премине и това стъпало вече се преминава към тестване на хиляди здрави доброволци. Ако и там всичко е преминало без сериозен процент странични реакции и реакция на свръхчувствителност и прочие, тогава започват да се включват и рискови групи – възрастни хора, деца, бременни жени, хора с хронични заболявания и всички тези поетапни групи, които могат да представляват риск. Всичкото това като време трябва да бъде направено в един дълъг период, в зависимост от ваксините - 4, 7, до 10 г. По отношение на ваксините срещу КОВИД 19 първа, втора и трета фаза са направени едновременно, като е поет риск да се тестват едновременно всички групи, като някои от рисковите групи са включени на по - късен етап, напр. бременните жени и децата. Много от рисковите групи с хронични

заболявания не са били тествани, тъй като не е имало време, тъй като при тях процесите са дълги и са необходими години, за да се наблюдава целия процес на реакция върху организма срещу тази ваксина.

В показанията си свидетелят доц. д-р А. М. (началник на Детската клиника в Инфекциозна болница, в периода 2020-2022 г. началник на Ковид клиника в Инфекциозна болница в София) посочва следното: Съставът на прилаганите ваксини против КОВИД 19 е неизвестен, тъй като е търговска тайна. Не е налице разлика в степента на заразяване след ваксинация спрямо неваксинираните. Тези, които са ваксинирани са се разболявали също толкова тежко, колкото и тези, които не са ваксинирани. Тези, които не са ваксинирани, но са преболедували, независимо дали симптомно или безсимптомно, не са се разболявали повторно. Има много данни, че прилаганите ваксини не предотвратяват разпространението на вируса и по данни на производителите се оказва, че те не са правили проучвания за това доколко ваксината спира разпространението на вируса от хора, които са ваксинирани и са заразени. Налагането на сертификатите е чисто административна мярка, което от медицинска гледна точка не почива на никакви научни данни. Мерките са привлекателни за лаика, но от медицинска гледна точка са абсолютно безсмислени. Най-големите поражения, които нанесе тази пандемия беше не толкова вируса, колкото тези мерки, които са довели до затваряне на болниците и изолирането на хората. Много хора са били лишени от адекватна и навременна медицинска помощ.

В показанията си свидетелят Г. (по професия летец-пилот, понастоящем командир на полет) посочва следното: в началото на епидемията е освободен от длъжност в Уизеър и в продължение на година и половина не е успял да си намеря работа като пилот. Във всека обява за работа, след въвеждането на зеления сертификат, първото изискване за заемане на длъжността е било изискването за притежание на такъв сертификат. Опитите му да започне работа без да притежава „зелен сертификат“ са неуспешни, което е наложило да се ваксинира против волята и убежденията му.

Въз основа на така установеното от фактическа страна, настоящият съдебен състав обосновава следните правни изводи:

Жалбите са ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМИ, като подадени срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, от надлежна страна и в преклузивния срок по чл. 149, ал. 1 от АПК във връзка с чл. 68, ал. 1 от ЗЗДискр.

Разгледани по същество жалбите са ОСНОВАТЕЛНИ.

С оглед обхвата на проверката по чл. 168 от АПК следва да се отбележи,

че решението е постановено от компетентен орган. Компетентността на КЗДискр. е уредена в разпоредбата на чл. 47 от ЗЗДискр., където са регламентирани правомощията, с които разполага при решаването на визираните в същия текст въпроси, в качеството ѝ на независим специализиран държавен орган, осигуряващ предотвратяване на дискриминация, защита от дискриминация и равенство на възможностите. В случая решаващият състав е упражнил правомощието си по чл. 47, т. 4 от ЗЗДискр.

Разпоредбата на чл. 64, ал. 1 от ЗЗДискр. постановява, че "решенията се вземат с обикновено мнозинство от членовете на заседателния състав и се подписват от него", което изискване в настоящия казус е изпълнено, като не е налице особено мнение на член от състава. С оглед на това, настоящият съдебен състав намира, че не е налице предпоставката за отмяна на атакувания акт - липса на компетентност по смисъла на чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146, т. 1 от АПК.

Формално, оспореното решение е издадено и в съответствие със законовите изисквания относно формата и съдържанието му, съгласно разпоредбите на чл. 65, т. 5 и чл. 66 от ЗЗДискр във връзка с чл. 59, ал. 2 АПК. Резултатът от производството пред КЗДискр. е писмено обективиран в решение № 33/23.01.2023 г. на КЗДискр., Петчленен разширен заседателен състав.

Изложените от административния орган мотиви обаче не изпълват в пълен обем изискването на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК относно излагане на фактическите и правните основания за постановяването му. Фактическите основания или фактите са това, което дава основание на органа да упражни компетентността си като наложи едностранно властнически съответния правен резултат, а правните основания са тези, които сочат целта на волеизявлението, т.е. целта на упражнената държавна власт. Без фактите и без правните основания съдът не може да установи налице ли са условията за законосъобразно упражняване на власт. В конкретния случай, административният орган е изложил своите фактически установявания, макар и същите да не са всеобхватни, предвид допуснатото съществено нарушение на процесуалните правила, за което мотиви ще бъдат изложени в настоящия съдебен акт по нататък), цитирал е приложимите правни норми, но не е обосновал вложените в тях хипотези на дискриминация спрямо установените в хода на административното производство факти и обстоятелства. Мотивната част на оспореното решение представлява единствено цитиране на нормите на чл. 4, ал. 1 от ЗЗДискр. и § 1, т. 1 от ЗЗДискр. без извършване на изискуемата се конкретна преценка дали в случая е налице осъществяване на непряка

дискриминация, респ. тормоз по въведените в инициативния документ защитени признаци „лично положение“ и „увреждане“. Липсват мотиви дали спрямо визираните от сигналподателите/жалбоподателя групи граждани са налице тези защитени признаци и дали те са търпели по-малко благоприятно третиране или са били поставени в особено неблагоприятно положение от визираните актове, действия и/или бездействие на ответниците. Не е налице каквото и да е произнасяне относно осъществено, респ. липсата на осъществено бездействие от страна на Министерския съвет и Министъра на здравеопазването.

При издаването на решението са спазени специалните административнопроизводствени правила, установени в чл. 50 - чл. 70 от ЗЗДискр. В съответствие с чл. 50, т. 1 и т. 3 от ЗЗДискр. производството е започнало по жалба на засегнато лице и по сигнал. Съгласно чл. 54 от ЗЗДискр. преписката е разпределена на състав и е определен докладчик. При образуване на административното производство, не са били налице отрицателни процесуални предпоставки, възпрепятстващи образуването на производството. На ответниците е гарантирано правото да се запознаят със събраните по преписката материали на основание чл. 59, ал. 3 от ЗЗДискр, предоставена им е възможност да обективират своите възражения, като предоставят допустими, необходими и относими към спора доказателства.

В хода на административното производство обаче е допуснато съществено нарушение на общите административно производствени правила, установени в АПК, което освен, че е самостоятелно основание за отмяна, съгласно нормата на чл. 146, т. 3 от АПК, но и е довело до неправилно прилагане на материалния закон. При проведеното проучване и при събиране на необходимите и относими доказателства органът не е извършил пълно, обективно и всестранно изясняване на релевантните за случая факти в съответствие с разпоредбите на чл. 35 и чл. 36, ал. 1 от АПК. Въпреки обосноваването, още в сезирация Комисията инициативен документ, доказателствено искане за привличане на външни експерти, с професионална насоченост и опит, съответстващ на повдигнатия спор, които да отговорят на конкретно формулирани въпроси, административният орган, въпреки че е допуснал това доказателствено искане, не е предприел активни действия по неговото осъществяване във вида и обема поискан от сигналподателите и жалбоподателя. Както вече бе посочено, в хода на производството пред КЗДискр. е изискано експертно становище от проф. А. Ч. и от акад. В. М.. В писмо вх. № 18-00-86/17.06.2022 г. акад. д-р В. М. е посочил, че не е компетентен по повдигнатите въпроси. Препоръчал е КЗДискр. да се обърне към следните

специалисти: акад. Б. П., проф. Р. А., проф. Н. Н. и/или други, утвърдени в областта на вирусологията и имунологията учени. От проф. А. Ч. липсва депозирано писмо, респ. становище по поставените въпроси. Писмото, адресирано до проф. А. Ч. е изпратено по пощата с препоръчано писмо с обратна разписка, като видно от същата писмото е получено от лице подписало се като „К.“. Въпреки това, Комисията не е уважила направеното от жалбоподателя доказателствено искане в проведеното на 09.11.2022 г. заседание за повторно изискване на становище от проф. А. Ч.. Така допуснатото процесуално нарушение от страна на Комисията при събирането на доказателства е довело до нарушаване на изискването на нормата на чл. 35 от АПК, задължаваща административният орган да издаде административният акт едва след като се изяснят фактите и обстоятелствата от значение за случая. След като КЗДискр. е преценила, че следва да се произнесе по сигнала/жалбата същата дължи спазване на разпоредбите за пълно и всестранно изясняване на обстоятелствата, включително чрез ползване на експертизи, предвид чл. 55, ал. 1 от ЗЗДискр, като изисква документи и друга информация, свързана с проучването по чл. 56, ал. 1, т. 1 от ЗЗДискр. Още повече, че предметът на сезираният я инициативен документ е твърде специфичен, изискващ конкретни медицински познания.

В резултат на така допуснатото процесуално нарушение неизяснени са останали въведените в инициращия административното производство документ основания за неоснователно създадена враждебна, застрашаваща и принизяваща среда спрямо лицата, преболедували безсимптомно и с надлежно установено наличие на антитела срещу същия вирус, както и спрямо лица с увреждания и лица, за които по медицински съображения и препоръки, е съмнителна безопасността за здравето и живота им при евентуално ваксиниране срещу вируса. В хода на административното производство неизяснени са останали въпросите относно съставът на ваксините, които са внесени за употреба срещу SARS-CoV-2 в България; показания и противопоказания на елементите от състава на ваксините за лица, страдащи от алергии, тромбози, тромбофлебита и други заболявания от съдов характер или свързани с кръвосъсирването, болести на сърцето, автоимунни заболявания, метаболитни заболявания, онкологични заболявания, редки болести и др.; създават ли се с ваксините антитела, коя ваксина колко антитела създава и какво е тяхното влияние/значение за здравето на рецепиента; времетраенето/издръжливостта на създаваните със съответната ваксина антитела и от заболяване от кой вариант на коронавируса предпазват; налага ли се и защо поставянето на следващи ваксинационни дози, след

като в началото бяхме убеждавани, че едnodозовата или двудозовата ваксина е достатъчна, за да се създаде нужната защита; предпазен ли е срещу заболяване от SARS-CoV-2 реципиента чрез поставената му ваксина и до кога е предпазен; какви са предимствата на ваксината и създадените чрез апликирането ѝ имунитет/антитела пред имунитета/антителата създадени в човешкия организъм в резултат на преболедуване от SARS-CoV-2; 3) какво количество антитела се създават в човешкия организъм вследствие преболедуване от SARS-CoV-2 и какъв е периодът на издръжливост на създадения по този начин имунитет; поставянето на ваксина гарантира ли предпазване от зараза с вируса на SARS-CoV-2 или от боледуване в резултат на заразяването, а ако е така - ваксинираният носител на заразата, ако е носител на зеления сертификат, по какъв начин е по-различен за околните от неваксинирания. Това са все въпроси постановени от сигналподателите/ жалбоподателя в инициращия административното производство документ, отговорите на които са от съществено значение относно установяването на наличието на защитените признаци „лично положение“ и „увреждане“, респ. дали носителите на такъв признак, респ. лица които не са носители на такъв признак са търпели по-малко благоприятно третиране или са били поставени в особено неблагоприятно положение от визираните актове, действия и/или бездействие на ответниците.

КЗДискр. е формирала в мотивите си извод, че не е осъществена непряка дискриминация по смисъла на чл. 4, ал. 3 от ЗЗДискр. Разпоредбата на чл. 4, ал. 1 от ЗЗДискр. съдържа забрана за всяка пряка или непряка дискриминация, основана на пол, раса, народност, етническа принадлежност, човешки геном, гражданство, произход, религия или вяра, образование, убеждения, политическа принадлежност, лично или обществено положение, увреждане, възраст, сексуална ориентация, семейно положение, имуществено състояние или на всякакви други признаци, установени в закон или в международен договор, по който Република България е страна. По смисъла на чл. 4, ал. 3 от ЗЗДискр. "непряка дискриминация" е поставяне на лице на основата на признаците по ал. 1, в по-неблагоприятно положение в сравнение с други лица чрез привидно неутрална разпоредба, критерий или практика, освен ако тази разпоредба, критерий или практика е обективно оправдана с оглед на законова цел, и средствата за постигане на целта са подходящи и необходими. За да е осъществен състав на нарушение на антидискриминационното законодателство, е необходимо да е установено различно третиране на лицето, извършено съзнателно, при наличие на пряка причинно-следствена връзка между неблагоприятното отношение и

причината за него, изразяваща се в признак по цитирания чл. 4 от закона. Неправомерният диференциран подход към дадено лице или определен кръг лица трябва да е обвързан от признак по чл. 4 от ЗЗДискр. В този смисъл не е достатъчно да се установи неблагоприятно третиране на определено лице или лица, а е необходимо да се докаже още, че това неблагоприятно третиране е извършено по някой от признаците, очертани в чл. 4 от ЗЗДискр., като следва да е налице и пряка причинно-следствена връзка между неблагоприятното отношение, в случая неблагоприятно третиране, и причината за него, която при всички случаи следва да се изразява в признак по цитирания чл. 4 от закона. За да се обоснове извод за наличие на дискриминация по някой от признаците по чл. 4, ал. 1 ЗЗДискр., следва да се направи сравнение между начина, по който лицето, което твърди, че спрямо него е осъществена дискриминация се третира, било е третирано или би било третирано, и начина на третиране на други лица, които са в същото или сходно положение, т. е. по отношение на които са налице сравними сходни обстоятелства. Именно обусловеността от защитения признак, а не самото деяние, без оглед на характеристиката, която е негово основание, го прави дискриминация, закононарушение по Закона за защита от дискриминация.

В решението на КЗДискр. липсва установяване дали са налице посочените в инициативния документ защитени признаци „лично положение“ и „увреждане“ спрямо изброените в него групи граждани. Законодателят не е дал легална дефиниция на защитения признак "лично положение". За разлика от други признаци - пол, раса, религия, увреждане, възраст, семейно положение, които са иманентно присъщи на човека, тези два признака нямат еднозначно, изначално прието обективно съдържание. Това налага посочване, установяване и доказване във всеки конкретен случай на значим, обективен, същностен за личността белег, който да е присъщ на лицето, за да бъде определено различното му третиране като дискриминационно поради наличие на защитим признак. В решението на КЗДискр. липсват аргументи за наличието респ. липсата на защитен признак "лично положение" и „увреждане“ в конкретния случай.

На следващо място, следва да се има предвид, че в инициращия производството документ са въведени основания за осъществена дискриминация под формата на тормоз по смисъла на § 1, т. 1 от ДР на ЗЗДискр. Визираната нормата определя като "тормоз" всяко нежелано поведение на основата на защитените признаци по чл. 4, ал. 1, изразено физически, словесно или по друг начин, което има за цел или резултат накърняване достойнството на лицето и създаване на враждебна, обидна

или застрашителна среда. За да е налице фактическият състав на тормоз по смисъла на приложимата разпоредба, следва да са налице кумулативните предпоставки: нежелано поведение, което е в причинна връзка, основано е на защитен признак, с посочената специална цел или резултат – да доведе до накърняване на достойнството на засегнатото лице, да създаде неприемлива за него среда.

В хода на административното производство не са събрани доказателства по отношение на посочената в нормата на § 1, т.1 от ДР на ЗЗДискр. специална цел. Липсват мотиви относно това дали актовете, действията и бездействието на ответниците са довели до накърняване на достойнството на засегнатите и дали е създадено неприемлива среда.

Основен принцип е, че административният орган следва да се произнесе по исканията, наведени в жалбата/сигнала и като не е направила това в случая КЗДискр. е постановила незаконосъобразно решение, което следва да бъде отменено.

По изложените съображения настоящият съдебен състав приема за основателни жалбата на Л. А. А. и жалбата на Е. А. Ш.-Ц. и СНЦ „Конфедерация за защита от дискриминация“ и като такива следва да бъдат уважени, а оспореното решение на КЗДискр. отменено. Делото следва да бъде върнато като преписка на органа за ново разглеждане на жалбата на Л. А. А. и сигнала на А. Ш.-Ц. и СНЦ „Конфедерация за защита от дискриминация“, при съобразяване на мотивите на настоящото решение относно обхвата на проверката, необходимостта от всеобхватно и пълно изследване на въведените в инициращия документ основания за осъществена дискриминация. С оглед спецификата на поставените въпроси пред КЗДискр., изискващи специални знания, при повторното разглеждане на жалбата/сигнала Комисията следва да осъществи в пълен обем правомощията си по чл. 56 от ЗЗДискр., като изиска документи и информация, не само от ответниците, но и от външни експерти по поставените въпроси и при необходимост да разпита свидетели. При произнасянето си Комисията следва изрично да изложи мотиви относно липсата, респ. наличието на защитен признак „лично положение“, като изпълни неговото съдържание посредством посочването на конкретния значим, обективен, същностен за личността белег, който да е присъщ на лицата, визирани от сигналоподателите и жалбоподателя, за да бъде определено различното им третиране като дискриминационно поради наличие на защитим признак. Комисията следва изложи мотиви дали спрямо визираните от сигналоподателите/жалбоподателя групи граждани (лицата, преболедували безсимптомно и с надлежно установено наличие на антигеном срещу същия вирус, както и спрямо лица с увреждания и

лица, за които по медицински съображения и препоръки, е съмнителна безопасността за здравето и живота им при евентуално ваксиниране срещу вируса, лица, страдащи от алергии, тромбози, тромбофлебити и други заболявания от съдов характер или свързани с кръвосъсирването, болести на сърцето, автоимунни заболявания, метаболитни заболявания, онкологични заболявания, редки болести и др.) са налице тези защитени признаци и дали те са търпели по-малко благоприятно третиране или са били поставени в особено неблагоприятно положение от визираните актове, действия и/или бездействие на ответниците. Необходимо е и произнасяне относно осъществено, респ. липсата на осъществено бездействие от страна на Министерския съвет и Министъра на здравеопазването.

При този изход на спора, на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, правото на разноски в производството е възникнало за оспорващите. Съобразно приложения по делото списък по чл. 80 от ГПК претендираните разноски са както следва: 1. Разноски за адвокатско възнаграждение, сторени от Е. Ш. - Ц. пред КЗДискр. - 700 лв. и 2. Разноски за адвокатско възнаграждение сторени от Е. Ш. - Ц. и Л. А. А. пред АССГ - по 750 лв., заплатен в брой съгласно представен договор за правна защита и съдействие. Искането на оспорващата Е. Ш. - Ц. пред КЗДискр. за възстановяване на направените разноски за адвокатско възнаграждение в производството пред КЗДискр. не следва да бъде уважено, тъй като тези разноски не попадат в категорията разноски по чл. 78 от ГПК. Това не са разноски направени в хода на съдебното производство (делото). Претенцията за възстановяване на разноските за адвокатско възнаграждение на Е. Ш. - Ц. и Л. А. А. в съдебното производство също не следва да бъде уважена, тъй като по делото не са представени договори за правна защита и съдействие (представени са само пълномощни) с уговорен размер на адвокатското възнаграждение и начин на заплащането му, както и доказателства за реалното заплащане на уговореното в тях адвокатско възнаграждение.

Предвид изложеното и на основание чл. 172, ал. 2 и чл. 173, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 56-ти състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалбата на Л. А. А. и жалбата на Е. А. Ш.-Ц. и СНЦ „Конфедерация за защита от дискриминация“, [ЕИК], представлявано от председателя на Управителния съвет адв. Ч. решение № 33/23.01.2023 г., постановено по преписка № 411/2021 г. на Комисията за защита от

дискриминация, Петчленен състав.

ВРЪЩА делото като преписка на Комисията за защита от дискриминация за ново произнасяне по инициативен документ вх. № 44-01-114/27.10.2021 г., депозиран от Е. А. Ш. - Ц. и СНЦ „Конфедерация за защита от дискриминация“ в качеството им на сигналподатели и проф. Л. А. А. в качеството му на жалбоподател при съобразяване на дадените с настоящото решение указанията по тълкуване и прилагане на закона

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: